

Posun v oboru intenzivní péče je neskutečný, říká bývalá vrchní sestra ARO Chrudimské nemocnice

9.8.2023 - | Nemocnice Pardubického kraje

Co vnímáte jako nejtěžší na práci na anesteziologicko-resuscitačním oddělení?

Při výběru tohoto oboru je důležité být rozhodný, pohotový, nezmatkovat a používat, jak se říká, „selský rozum“. A to platí jak pro lůžkové stanice, tak i pro úsek anestezie.

A co je naopak tím největším kouzlem?

Nevím, jestli se tomu dá říct kouzlo, ale práce na ARO je různorodá a pestrá. Měla jsem za svůj profesní možnost život vyzkoušet práci řadové sestry na všech jeho úsecích včetně výjezdů vozů rychlé lékařské pomoci, protože dříve jsme zajišťovaly výjezdy s lékařem my – sestry z ARO. Zajišťovala jsem také péči o ventilované pacienty, kteří mohli být ošetřováni v domácím prostředí. V té době domácí péče jako taková nebyla ještě provozována.

Seznamte nás tedy s vaší cestou na oddělení ARO.

Už od dětských let jsem toužila někoho ošetřovat, pečovat o druhé. Mým prvním trpělivým pacientem byl můj tatínek. Volba po základní škole byla jasná, splnění přijímacích zkoušek na střední zdravotnickou školu. Během středoškolských studií jsem absolvovala prázdninové brigády v Chrudimské nemocnici. Nejprve jako uklízečka na plicním oddělení v nemocnici Na Kopečku, další rok jako sanitárka v domově seniorů pro Chrudim v Heřmanově Městci a po 3. ročníku jsem pracovala jako ošetrovatelka na chrudimské urologii. Ve škole mě to táhlo vždy k chirurgickým oborům, proto jsem chtěla po maturitě nastoupit na chirurgické oddělení. V Chrudimi však byla volná místa jen na interním a dětském oddělení, proto jsem se chtěla jet informovat do Pardubic. Mezitím mi však zavolala hlavní sestra Chrudimské nemocnice s možností nastoupit na ARO. Vysvětlila mi, že se také jedná o jistý druh chirurgie. Nevěděla jsem přesně, co mě čeká, protože jsme praxe na oddělení ARO neměli, ale nabídku pracovního místa jsem v roce 1980 přijala. Měla jsem obrovské štěstí na „učitele“ – pana primáře Antonína Štemberu, a hlavně na bezvadnou vrchní sestru Věru Limberskou. Oba mě do profesního života dali velmi mnoho užitečného a jsem jim za to vděčná. A že to vždy nebyla jen slova chvály! Vzdělání jsem si doplňovala postupně účastí na odborných seminářích, specializovaných kurzech včetně kurzu na pozici staniční sestry. V roce 1991 jsem zakončila studium specializace na intenzivní péči v Brně. V roce 2004 jsem pak dokončila bakalářské studium ošetrovatelství na Lékařské fakultě v Hradci Králové. Od roku 1997 jsem pracovala jako staniční sestra ARO a od roku 2006 až do jara letošního roku jako vrchní sestra ARO.

Co bylo vaším hlavním úkolem?

Hlavním úkolem bylo vedení nelékařských zdravotnických pracovníků a zajištění provozu ARO. Tato práce zahrnuje tvorbu plánů směn na celý rok, plánů vzdělávání, zajištění povinných školení, účast na poradách vrchních sester, proškolení nových pracovníků v bezpečnosti práce a požární ochraně, v uložení pomůcek ke kardiopulmonální resuscitaci, zajištění provozních schůzí, kontrolní činnost. Pracovní den jsem si vždy v předstihu musela zorganizovat tak, abych vše zvládla, splnila úkoly, které byly na mě kladeny, a měla prostor i pro nenadálé situace. Vrchní sestra musí mít výborné organizační schopnosti, nesmí podléhat tlaku a stresu z okolí.

Musí podle vás umět ještě něco dalšího?

Kromě odborných znalostí musí umět naslouchat, vzájemně se respektovat a snažit se o správnou komunikaci ve svém kolektivu, tak i s kolegy ostatních pracovišť, poradit, komunikovat, řídit a umět se rozhodnout.

Je tato profese náročná?

Práce vrchní sestry fyzicky není až tak náročná, ale tlak na psychiku je velký a dlouhodobý.

Jak se během let tento obor proměnil?

Posun v oboru intenzivní péče je neskutečný. Když jsem začínala, napojili jsme infuzi a sledovali počet kapek za minutu, aby láhev vykapala dle ordinace lékaře. Tehdejší ventilátory neměly alarmová čidla, takže pokud se pacient nechtěně odpojil, měli jsme odlišný zvuk chodu přístroje naposlouchaný. V současné době je využívána moderní technika, například přístroje k umělé ventilaci pacienta, monitory ke sledování životních funkcí, infuzní pumpy, injekční dávkovače k aplikaci léčiv a mnohé další.

Jak široké spektrum péče je vlastně poskytováno na chrudimském ARO?

Na lůžkové stanici ARO je poskytována intenzivní a resuscitační péče pacientům se selhávajícími orgánovými funkcemi, zejména srdečně-oběhovým, dechovým a ledvinovým selháním, po náročných operačních zákrocích či v důsledku akutního zhoršení závažných onemocnění. Anesteziologický úsek zajišťuje poskytování celkové a místní anestezie pro potřeby všech operačních oborů v nemocnici. Zajišťuje i epidurální analgezie k bezbolestnému průběhu porodu. Součástí anestezie je také dospávací jednotka, která slouží k zotavení pacientů po operačních výkonech s nutností anestezie. Ještě bych ráda zmínila, že v naší nemocnici pod ARO spadá také oddělení následné intenzivní péče (NIP), kde jsou hospitalizováni pacienti, u nichž došlo k určité stabilizaci celkového stavu po prodělaném kritickém onemocnění, ale doposud se plně neobnovila některá ze životních funkcí.

Myslíte, že je o tento obor zájem? A s čím se nejvíc potýká?

Práce na ARO je náročná, vyžaduje určitou samostatnost v rozhodování, a ne každý zvládne krizové situace. To se v posledních letech prolíná i do zájmu o tento obor.

Ve zdravotnictví v řadě oborů je dlouhodobý nedostatek sester i dalšího pomocného personálu. A na ARO je práce poměrně fyzicky náročná, protože pacienti jsou bohužel čím dál obéznější, tak i psychicky náročná – je zde dost přesčasové práce, těžká je někdy i komunikace s pacienty a jejich blízkými...

Dá se skloubit tato práce se soukromým životem?

Bylo to náročné a vyžadovalo to velkou toleranci ze strany manžela, dětí i dalších členů rodiny.

Chtěla byste dnes znovu začínat?

Současná doba je náročná, ale kdybych se měla znovu rozhodnout, zvolila bych opět práci sestry.

Ve zdravotnictví se začínají v nelékařských profesích čím dál častěji objevovat muži. Čím myslíte, že to je? Je to výhoda?

Ano, v současné době je v nelékařských profesích velký počet mužů. Doba se mění. Za mých studií nepamatuji žádného hochy na škole. To už je ale hodně dávno. Nyní studuje na zdravotnických

školách a univerzitách čím dál tím více mužů. Zajímá je zejména obor zdravotnický záchranář. Vědí, že určité uplatnění najdou jak v terénu, tak v nemocnicích. Jestli je to výhoda? Z vlastní zkušenosti vím, když je velký kolektiv žen, tak mužský element tento tým oživí a usměrní většinou v tom pozitivním smyslu.

<https://www.nempk.cz/novinky/posun-v-oboru-intenzivni-pece-je-neskutečný-řeka-byvala-vrchní-sestra-aro-chrudimské-nemocnice>